

вѣтственитѣ реформи и надлежни гаранции за дѣйствителното имъ изпълнение.

Тая цѣль на войната прѣдстоеше на Русия самостоятелно да постига. Всичко това намираше изразъ въ рѣчьта, произнесена отъ Царя-Освободителя въ Москва на 29 октомврий 1876 г., както и въ манифеста отъ 12 априлий 1877 г., съ който се извѣстяваше началото на освободителната война.

Както е знайно, въ манифеста отъ 12 априлий Царьтъ подчърта, че Турция е отхвърлила исканията на Лондонския протоколъ, и че прѣдстои на Русия да дѣйствува самостоятелно, както честъта ѝ това изисква.

Царьтъ, възлагайки върху себе си бремето на войната, ималъ пълното основание да бжде увѣренъ, че той въ тоя случай дѣйствува съобразно съ чувствата и интереситѣ на Европа. Еднакво Царьтъ ималъ право да разчитва на дружески нейтралитетъ на ония държави, които до тогава сж дѣйствували съвмѣстно съ Русия върху почвата на дипломатически прѣговори съ Турция.

Но що се касае до Англия, тя съ възникването на войната вече не считала себе си свързана съ Лондонския протоколъ. Въ специална отдѣлна декларация, присъединена къмъ протокола, било направено изяснение, че Английското правителство се съгласило да подпише протокола единствено поради интереситѣ на европейския миръ, и че ако тоя послѣдния бжде нарушенъ, то протоколътъ ще се счита за недѣйствителенъ.

Отъ другитѣ държави, участвуващи въ Лондонския протоколъ, — Германия, Франция и Италия, отдалечени отъ прѣдполагаемия възможенъ театъръ на войната, не сж имали въ Турция особени сжществени, противорѣчиви интереси на рускитѣ. Слѣдователно,